

[Holger Eriksen.]

dette Punkt vilde komme til at indeholde. Den er startet i Tillid til, at en Lov vilde føre Betænkningens Tanker ud i Livet. Hvis det nu imidlertid gaar saaledes, at denne Lovgivning udskydes et Aar, saa brister alle de økonomiske Forudsætninger for Mødrehjælpen i Aarhus, saaledes at den maa indstille sin Virksomhed, hvis den ikke faar denne Statsstøtte.

Hvis man vil indvende, at man ikke havde behøvet at udvise et saadant Hastværk med at faa en saadan Institution oprettet, saa tilbageviser jeg denne Indvending. Hvis en Institution af denne Art er stærkt paakrævet, saa kan den aldrig blive skabt for tidligt, og jeg tvivler paa, at nogen tør hævde, at den ikke var paakrævet. Alene i de første 10½ Maaned, den har eksisteret, har den haft Henvendelse fra 297 vordende Mødre, de allerfleste ugifte. De kom for at faa Besked om, hvorledes de skulde forholde sig for at faa Barnefaderen dømt. Det ordner Mødrehjælpen alt sammen. De kom for at faa at vide, hvorledes de skulde faa Ophold i Tiden før Fødselen og under Fødselen, men de kom navnlig for at faa at vide, hvorledes de bedst kunde blive af med det uønskede Barn, naar det var født, og det er Mødrehjælpen og i Særdeleshed dens varmhjertede Forretningsfører, Fru Læge Fridericias store Fortjeneste, at det næsten i alle Tilfælde er gaaet saaledes, at de paagældende Kvinder slet ikke vilde af med Barnet. I første Række søger man Forholdene ordnet saaledes, at Moderen kan beholde Barnet, i anden Række faar man Barnet anbragt paa et Børnehjem, saaledes at Mødrene betaler deres Bidrag, og saaledes at de stadig har Lejlighed til at besøge Barnet. Som den sletteste Udvej regnes den, der afbryder Forbindelsen mellem Moder og Barn, nemlig Adoption, og den anvendes kun i meget ringe Omfang, simpelt hen fordi Mødrehjælpen forlanger, at Mødrene en Tid skal være sammen med Barnet, og har de først været det, kan man gaa ud fra, at saa vil den paagældende Moder ikke give Afkald paa sit Barn.

Mødrehjælpen i Aarhus er stiftet af Aarhus Husmoderforening, Dansk Kvinde-samfunds Aarhuskreds og de socialdemokratiske Foreningers Kvindeudvalg, men den indskrænker ikke sin Virksomhed til Aarhus alene. Den har Klienter lige fra Grænsen til Skagen. Det skyldes et Kæmpearbejde udført af dens Formand, Læge Fridericia, at det har været muligt at skaffe de nødvendige Midler, og den er endda kun opretholdt

ved, at dens Forretningsfører, Fru Fridericia, der oppebærer et beskedent Vederlag paa 3600 Kr. aarligt for et dagligt Arbejde paa mere end 8 Timer, den ene Maaned efter den anden lader dette sit Vederlag indgaa som Tilskud til Foreningen. Naturligvis modtager man nogle Tilskud fra Kommuner og offentlige Institutioner, men, som sagt, der er ingen Mulighed for at holde denne velsignelsesrige Virksomhed i Gang, til Lovgivningen, som ventet, kommer næste Aar, hvis man ikke faar Statens Støtte paa den Finanslov, der nu er forelagt.

Jeg vil dernæst henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa Retslægeraadets Virksomhed, navnlig med Hensigt paa, om det ikke var muligt at faa denne reformeret. Det er ikke for meget sagt, at mange af dette Raads Afgørelser staaar som en Fabel for Landets Politimestre, navnlig hvor det drejer sig om at erklære Folk for aandssvage. I det hele taget tror jeg, man skal være forsigtig med at anvende Prædikamentet aandssvag paa Folk, som helt ud behersker det Arbejde, de er sat til, og som i øvrigt er i Stand til at klare sig selv. Rigtig klog er formodentlig ingen af os.

I det Eksempel, jeg her vil fremdrage, blev en 16-aarig Dreng af Kredslægen erklæret for lettere aandssvag, navnlig fordi han ikke vidste, hvad Kongen hed. Det var naturligvis ogsaa meget slemt, men til Gengæld sad en Skovl godt i hans Hænder og han vidste, hvorledes han skulde bruge et Stykke Værktøj. Derfor var han vel lidt af de Mænd, han havde arbejdet for.

Desværre havde han haft Omgang med et Par Smaapiger. Det behøver ikke at have været Udslag af et anormalt Driftsliv, der kan være Tale om et Pubertetsfænomen og manglende seksuel Oplysning, hvormed ikke skal være sagt, at jeg undskylder Forbrydelsen, der ogsaa efter min Mening bør straffes.

Var der faldet en almindelig Dom i Sagen, var den vel kommet til at lyde paa Frihedsberøvelse i ca. 6 Maaneder. Nu derimod blev Drengen altsaa erklæret for aandssvag, skønt hans Lærer havde bevidnet, at han var Nummer 9 i en Klasse paa 16, og til Trods for at han fik de bedste Vidnesbyrd fra alle Sider. Jeg kan i denne Forbindelse oplyse, at det allerede var lykkedes ham at sammenspare en lille Kapital paa godt 200 Kr.; han var altsaa ogsaa en Mand, der kunde holde Orden paa sine Pengesager. Men nu blev han altsaa indespærret paa Aandssvageanstalten, ganske vist dog først ca. 6 Maaneder efter, at Sagen var rejst. I disse 6 Maaneder ansaa man det ikke for farligt at have Drengen gaaende løs.